

ԱՆԱԼԵՏԻ ՍԵՆՆԱՆԸ

Ա.

Լերան մը մօտ ապառաժ մը հսկայ սեւ
Քանդակուած է դարերու բիրտ ձեռքերով ,
Ահեղ , անշարժ , սպառնալից , ինչպէս դեւ ,
Որ հեռուէն լափել կ'ուզէ քեզ շուտով :

Հոս հոն բուսած են մացառներ շատ ցանցառ ,
Փշոտ թուփեր ' տերեւէ զուրկ , կիսամերկ ,
Որ կ'ուռճանան իբր դաշտի վրայ լերկ ,
Մեղամաղձոտ , տխուր , անխօս ու չուառ :

Հոն երբեմն այցի կուգայ սէգ արծիւ ,
Խնջոյք տալու ընկերներուն իր անթիւ ,
Կամ այծի ձագ կամ գառնուկ մը կիսամեռ ,
Յետոյ կ'երթայ կը սաւառնի դէպ ի վեր :

Ապառաժին ստորոտէն կը սահի
Գետ մը ցասկոտ , —որուն անունն է Նփրատ .
Ան կը դիզէ կոհակ , ալիք ամենի ,
Կ'երթայ նետուիլ իր ծոցին մէջ փրփրաշատ :

Բ

Արեւը նոր կը փալիլէր չքնաղ առտու մը զարնան ,
Երբ դաշտերը կը ժպտէին բնութիւնն էր խանդավառ ,
Ապառաժին վրայ յանկարծ ոտքը դրաւ զայրոյթով՝
Զինուոր մը թուխ , երիտասարդ ու նայուածքը հոգեթով ,
Կայտառ մարմինն զրահ դրած , ձեռքը բռնած խարազան ,
Ուսէն ի վար կապարճ կախած , անյագ՝ դիտեց լեռ ու սար :

Սաղաւարտը դրաւ այն տեղ , նայեցաւ պահ մը հեռուն .
Աչքերէն կայծ մը կարծես ցայտեց , կուրծքը անոր ուռեցաւ ,
Լալը ծածկեց , սակայն սիրտը այդ հերոսին զգաց ցաւ .
Կքոտեցան իր ծունգերը , ժայռին վրայ նստաւ ան .
Թաւուտները խառնուեցան իր գեղեցիկ մազերուն ,
Ու իր բերնէն կայծակի պէս պոռթկաց բառը — «Դաւաճա՛ն» :

Հոն տաճար մը կը հրդեհուէր բոցերու մէջ լափլիզող ,
Տաճար մը՝ ուր կը պաշտուէր Անահիտը , դիցունի'ն :
Հոն՝ հերոսը վրէժ կ'ուխտէր , հոն կը մոռնար կեանքը սին .
Անահիտի համար մեռնիլ՝ անոր փափաքն էր միայն .
Կռուիլ , դիւցազն ըլլալ կուզէր . սիրտը չ'ունէր մահուան դող .
Քաջի մահով մեռնիլ կուզէր , Անահիտն էր իր պաշտպան :

Երբ մեհեանը կոյտ մը մոխիր դարձաւ , իսկոյն աւերակ ,
Երբ դեռ ծուխը կը բարձրանար , — գուժը մահուան մեհեանին , —
Հոն՝ սեւ քարին վրայ նստած՝ պատերազմիկ պարմանին
Արցունքի տաք ուղիս մը թափեց իր աչքերէն սեւորակ .
Ա'լ կեանք չը կար իրեն համար , սիրտը չ'ունէր հրապոյր .
Ո՛չ երկինքը ունէր կապոյտ , ո՛չ ալ վարդը անուշ բոյր :

Հեզնոտ ժպիտ մը փայլեցաւ դէմքին վրայ , տժգունած՝
Արհամարհոտ՝ սաղաւարտը նետեց գետին որ տանի .
Զրահ , կապարճ , աղեղ կամ սուր իրեն չէին պիտանի :
Ա'լ մերկացած համազգեստէն՝ նստաւ նորէն խելագար .
Նայեցաւ պահ մ'աւերակին , դիտեց գետը դէպ ի վար ,
Գլուխն առաւ ձեռքերուն մէջ՝ լացաւ քաջը տխուր լաց :

Յունվար 4 . 1899 :

ՎԱՀՐԱՄ ՊԱՀԼԱԻ

ԿԱՐԻԷՐԻ ՀՈՂԱԿՈՅՏԻՆ ՎՐԱՅ ԱՐՏԱՍԱՆՈՒԱԾ
ԵՐԿՈՒ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆՆԵՐԸ (1)

Au nom de l'École des Langues Orientales , je viens apporter un suprême hommage de respect et d'affection à celui qui fut , pendant trente ans , un de ses membres les plus dévoués . Le coup qui nous frappe est d'autant plus cruel qu'il a été plus soudain , plus imprévu .

Il y a quinze jours à peine , Carrière était encore parmi nous . Je le vois entrant à la Bibliothèque de l'École , cette Bibliothèque

(1) «Բանասէր»ի նախորդ թուով խոստացած էինք մեր ընթերցողներուն ներկայացնել Կարիէրի հողակոյտին վրայ արտասանուած երկու դամբանականները : Այսօր կը կատարենք մեր խոստումը : Պրոֆ. Բարբիէ դը Մէնարի ճառը կը դնենք հոյնութեամբ , որովհետեւ հեղինակն իր ձեռագիրը մեր խմբագրութեան յանձնելու պատիւն բրած է : Իսկ պրոֆ. Մօնօյի ճառը կը դնենք թարգմանաբար , բնագիրը հրատարակուած լի-նելով Temps լրագրի 30 Յունուարի համարին մէջ :